

Vilharjeve igre.

VI.

Poštena deklica.

Šaloigra v enem delu.

Spisal in založil

Miroslav Vilhar.

O S O B E.

Boter Frluga.

Tinica, šivarica.

Gospod Kikelj.

Gospá Kiklja.

Gospod Kokelj.

Gospá Koklja.

Igrá se v Lipavi, v sobi s tremi vrati.

030038930

1. Govor.

Tinica (šiva pri mizi). Trideset pomladi hodevam že po svojih petah, šivam, zdihavam in oziram se na desno in na levo, pa do zdaj se mi ni še smehljala tista sreča, po kateri hrepeni vsako žensko srce. Žalibog, da nas je več nego listja in trave! Žalibog, da nas je samó pod našim cesarjem do miliona več, nego dedcev; da tedaj nikakor ni mogoče, da bi dobila vsaka svojega! Naj posekajo vse smreke in hoje na Snežniku in Nanosu, vendar ne bi dale dovolj plohov za pust; pa da sem jaz cesarica, napravim si vojsko iz samih deklin, in znam, da bi ne bile tolikrat tepene, kakor naši fantje. Nam deklicam se ves svet uklanja, tedaj je naša zmaga gotova!

Pésniki pojó, da smo me deklina
rajske cvetice v božjem vrtu, pa to je
gola laž! Vidim cvetice po planinah in
dolinah, metuljčki krog njih frlé in
jim ves med izsrkávajo. Ali one cvetó
in ljubeznjivo vonjájó do pozne jeseni,
dokler jih beli sneg ne zagrne. Nas
pa, še predno docvetemo, umorí časi
ena sama besedica, če tudi izvirajoča
iz najčistejših, najnedolžniših ust! Sko-
raj bi bilo bolje, da se rodimo brez
jezika, kar bi bilo gotovo marsikteremu
dedcu všeč. Tedaj trdim, kar sem sto-
krat in stokrat že dejala, da smo mé
ženske najnesrečnejše stvarí pod zvez-
dami! Posebno žalostno pa je, da de-
klina, bodi še tako pridna, delavna in
poštena, nikakor ne dobí možá, če
nima nič pod palcem! Tudi jaz nimam
ne srebrá, ne zlatá, še bankovcev ne,
da bi si prikupila mladeniča. Samó
tale uborna hišica je moja, in téle dve
roci, ki me živita; pa bodi kar hoče,

svoje čestí vendar ne prodám za ves svet ne, ako imam tudi ostati večna devica! Da bi bila cvetica, do ktere letajo metuljčki, tega še menj; rajša ne vidim več belega solnca! Najbolj pa sovražim stare metulje, ki komaj in kómaj že frfolé, ker ravno ti so najpredrznejši med vsemi in brez vsega sramovanja. —

Kaj, da ni še strijca? Vso uro ga že čakam, pa ga le ní! Radovedna sem, kakošen vihar ga semkaj pripiháva, od kar so mu gospodinjo zagrebli? Kaderkoli ga o tem vprašam, le molčí, in sladkó se mi nasmehljá. Mož je od temena do pête! Da pošteno misli, znam, čemú pa skriva? Denes bo gotovo jasno govoril, ker jutri odrine! Čujem, da gré! (Frluga nastopi.)

2. Govor.

Tinica, Frluga.

Tinica. Nu strijc, kod ste hodevali?

Frluga. Horpo, eno majoljičico sem ga zvrnil!

Tinica. Samo eno?

Frluga. Nič več! Letos se je lipavska trta dobro ponesla! Buškarona, vaša letošnja kapljica je skoraj boljša, kakor naša Brežanka!

Tinica. Škoda, da naši domači gostilničarji po stari slabi navadi najslabša vina točevajo. Najboljša gredó čez Rebernice in Črni vrh. Da bi Vi enkrat poskusili pravega Verzeljca ali celó Grómovca!

Frluga. Pur je bilo dobro anka to! Segrelo me je, da se potím. Ma, ne samó vince, anka druga reč je pomagala, da se potím. Maledeta gospoda!

Tinica. Kaj se Vam je pripetilo?

Frluga. Eko, Tinica! Pridem v oštarijo unkraj mosta, sedem za mizo, pokličem majoljšico najboljšega, in komaj pijem prvi pot, prikorakata dva gospôska bradača, pokličeta polič vina, parlirata tedeško, smejeta se, šalita, na zadnje zabavljata, horpo dela struna! zastran moje kosmate kučme, srebrnih botonov, kratkih, širokih bregeš in dolgih kalcét. Kader mi je preveč, poskočim in okregam obá kakor dva fantalina; tudi nimata menj križev na hrbtu od mene. Poko je manjkalo, da ne zgrabim kontrege, da ja natépem. Božja oberca, kaj se tó spodobi? Kaj je to krjanica?

Tinica. Pa vendar ste se pomirili?

Frluga. In še kako! Umolknila sta, kakor bi vanja treščilo; obéma je padlo srcé v pantalone! Vrgonja! Še naši Trijestini, ki milijone štejejo, spo-

štujejo me, pa ne taka dva škrica na deželi, kterima ne bi škodilo, da bi prvi dan meseca imevala po trikrat, po štirikrat na teden!

Tinica. Ne jezite se, strijček, saj znate, da ni hujšega od majhne gospôde in preoblečenega kmeta!

Frluga. Znam, da ne; pa zató se tudi vpiram, košpeto di Bako! takim muham, da ne bodo dejale, da smo večni Ščijavi! Kar se mene tiče, jaz sem mož, ki se ne podá taki neotesani gospôdi! Per altro hočem, da me vsak čestí, dokler sem čestí vreden!

Tinica. Prav! V takih zadevah bi z Vami do smrti potegnila!

Frluga. Bravo Tinička! Naj ti povém, kaj se je potem zgodilo!

Tinica. Ne mara ste se za res zgrabili?

Frluga. Magari, — pa je druga pela!

Tinica. Kaj?

Frluga. Ko sta bradača dober kvart ure molčala, diboto se pomenkovata, pa kaj? Od svojih žen; da sta ju sita; od neke lepe Lipavke, ktera jima je ukradla srcé; da je poštena, pa da jo vendar hočeta prevariti, — in več takih praznarij. Skoraj sem mislil, da o tebi parlirata!

Tinica. Strijc, mótite se!

Frluga. Al fin sta take nesramne besede blodila, kakoršne ne gredó nobenemu možaku, ki ima pošteno skrbeti zase in za svojo familijo!

Tinica. In kaj ste Vi storili?

Frluga. Plačal sem, kopita pobral in jima na zobe rekel: Vajine besede so še bolj kosmate, kakor tale moja kučma!

Tinica. Moška je ta! Nikdar Vam té ne zabim! Drugikrat mislim da se bosta bala!

Frluga. Oštja, če ne, jima hrbte namažem z leskovo zabelo, da bosta komaj nesla.

Tinica. Zaslužila bi! — Zdaj pa strije, kaj bi večerjali?

Frluga. Ljubka! ne skrbi ne zase, ne zame! Povabljena sva k botru Luki na postrvi. O sedmi pridem pote, pa pojdeva skupaj!

Tinica. Pripravljena bom. Zdaj pričakujem gospij, ki sta se mi denes napovedali. Z Bogom, strijček!

Frluga. Adijo, ljubka! Punto o sedmi, da veš! (Odstopi.)

Tinica. Dobro!

3. Govor.

Tinica. Od hipa do hipa mi ta strije bolj sega v srce, in če tudi bi skoraj bila lahko njegova hči, le vendar je še tak možina, da prekosí marsikacega mladeniča! To vse veljá, da je moder, pravičen, izkušen možák! Če vzamem kacega mladeniča, gotovo bi

mi hribe in doline obéтал, in še zlate, posebno prve dní; čez nekaj časa bi se pa prilizoval drugim, in jaz bi bila do groba nesrečna!

Mlada še, obranila sem se takih, in dobro sem onégala; zdaj pa z veselo dušo pričakujem, kaj bo, in nadejem se, da nikdar slabo ne kaže, dokler me tak možak izkuša, predno me popelje na svoj dom! (Trka.) Notri!

4. Govor.

Tinica, Kiklja, Koklja.

Tinica. Dober dan, gospé!

Kiklja in Koklja. Bog ga daj!

Tinica (donese stola). Prosim, sédita!

Kiklja in Koklja. Hvala lepa!

Tinica. Jako me veseli, da sta me počastili! Deli, kateri sta meni izročili, dognani stá! Náte, gospá Kiklja,

svojo sviléno mošnjo! (Dá ji mošnjo.) Ako se Vam prikupi, drago mi bode!

Kiklja. Gosposdična, Vaše delo je izvrstno; v našej dolini ne najdem lepšega!

Tinica. Náte, gospá Koklja, svojo čepico! Nadejem se (dá čepico), da Vam bo všeč, ako tudi je tamnih barv. Rumena pomenja ljubosumnost, rudeča, krvavi boj a črna grenko smrt!

Koklja. Znam, da bi lepše bile bela, modra in rudeča, pa moj mož služi, in bati se je dandenašnji, da se izgubi z barvami hleb in zabela!

Tinica. Gorjé nam vsem, da je takó!

Kiklja. Jaz bi za svojega možá zadnji vinar potrošila, da se mu le prikupim!

Koklja. Jaz tudi, pa temveč, ker že nekaj časa zapazévam, da ne gorí več takó za me!

Kiklja. Tudi moj se mi že dalje

časa zdi nekam mlačen, če ne mrzel! Bog zna, zakaj se moškimi srce tako hitro ohladi? Komaj sva 20 let poročena, že je tam žrjavica, kjer je prva leta gorelo!

Koklja. Kaj pa Vi pravite, da je moj Robert preteklo noč v sanjah klical: Tinica, ljuba Tinica!

Tinica. Gospá, menda vendar ne mérite name!

Koklja. Ne, ne! Le vendar se mi take sanje zdé težke, pretežke.

Tinica. Zdaj pa res hvalim Bogá, da sem še samica!

Kiklja. Blagor Vam, ker nimate enakih skrbi nad seboj! Povejte mi, draga, je li moj Karleto že kdaj z Vami govoril, ali Vas pozdravljal, ali za Vami postopal?

Tinica. Za Bóga, ne da bi vedela! Le to mi je znano, da me je na ulicah prijazno pogledal, in da me je hotel na véliki Šmarin v Logi nagovo-

riti. Jaz pa sem se zasukala ko blisk, in izgubila med ljudi.

Koklja. Tudi moj mož je že večkrat dejal, da do Lavrice ne pozná lepše deklina od Vas! Moja duša od jeze trepetá, moje srcé od tuge kipí, ker se mi vendar pozdeva, da za Vami hodeva!

Tinica. Tudi Vam, gospá, na Boga prisezam, da še nikdar se nisem pomenkovala ne ene besedice z Vašim možem! To pa je istina, da me milo pogleda, kaderkoli ga srečam; da večkrat okrog moje hišice šeta; da celó na moje okence gleda. Ali jaz se držim slepa in gluha, in verujte mi gospá, da se mu v kratkem takó zahvalim, da me nikdar več ne bo iskal. Ako mu ni do zdaj še nobena, jaz mu hočem dokazati, kaj veljá pridna, poštena deklica!

Kiklja. Ako Vi, ljubeznjiva gospodična, to storite, Vam bom na veke hvaležna.

Koklja. Jaz tudi, gospodična!
Prejmite (dá) dva goldinarja za krasno
delo!

Tinica. Hvala lepa! Bog daj
srečo; da se kmalu pomiri Vaše tužno
srce!

Kiklja. Tudi jaz Vam radostna
plačam, kar ste zaslužila (dá goldinar);
veče plačilo pa dobite, kader pomorete,
da mi mož ostane zvest, in da več ne
bo gledal za drugimi.

Tinica. Hvala lepa! Gospé, bodita
si v svesti, da se prej sivi Nanos
zvrne v našo dolino, predno se
iznevéri moja poštena duša.
Naj Vama sežem v roci (dá desnico Kiklji,
levico Koklji), da pripomorem o vsaki
priliki in po svoji največi moči, da se
vajina možá zopet vrneta na pravi
pošteni pot, — kakor mi Bog po-
magaj!

Kiklja. Bolj se zanašam na Vaše
besede, nego na vse moške, in Vam

želim vse sreče in še večje nego sama sebi! Da ste mi vedno prijazna!

Koklja. Tudi meni, gospodična! Bog z Vami! (Druga drugo pozdravlja.)

Tinica. Priporočam se za druga dela! (Gospé odideta.) Hvala lepa! Z Bogom!

5. Govor.

Tinica. Ubogi gospé! Kmalu bosta obá na limanica! Kakor sova bi oči izkljuvala tacemu možu, ki bi me zanemarjal, ali mi celó rožičke delal. Naj mi le prideta pod roké, maščevala se bom v imenu vsega svojega spola, da se ne bosta nikdar več predrznila, ponujati se drugim! Takim metuljem se odstrižejo peruti, da ne sfrfolé nikdar več po cvetóčih logih, in da ne srknejo več medú tamkaj, koder ga skrivajo nedolžne cvetice v čistih prsih! Osra-

motiti hočem ostudna rogovileža, da se nikdar več ne bosta upala pred poštene oči! Kaj nimata domá svojih cvetic, kateri sta vredni vsega spoštovanja, vse česti? Čemú iščeta drugod tiste sreče, katero domá zaničavata? Zakaj nastavljata poštenim deklinam nevarne mreže? Sramota še mene obliha, ker še mene lovita, mene, ki po vsi dolini slovem, da se nikomur ne podam, ako mi tudi ponudi ves svet, in kar je blazega na njem! Čakajta, nezvestáča, o meni sta se zmotila. Pokazati Vama želim, da poštena deklica ima divno moč. Srcé veljá in pogumnost, in jaz se ne bojim nobenega moškega načína, ker nedolžnost je edina zlata danica, ki mi svéti v vseh posvetnih teminah! (Nekaj ropotá po stopnicah.) Kdo gré? — Pa ne že moj strijček? Saj je komaj šesta odbila! (Trka.) Notri! (Kikelj pristopi.)

6. Govor.

Tinica. Kikelj.

Tinica (proti gledišču). Prvi metuljček!

Kikelj. Prosim pardon, sinjorina!

Tinica. Kaj mi je naklonilo čast, da ste prišli k meni?

Kikelj. Špaciral sem po kontradi, in videl, da moja sinjora . . .

Tinica. In gospa Koklja sta bili tu, kaj ne?

Kikelj. Sinjorina, si!

Tinica. Pa Vi bi radi obé domu spremili?

Kikelj. Sinjorina, si!

Tinica. Žal mi je, da sta že odšli! Denes prvi dan, ko se z Vami menim, čislam Vas srečnega, ker imate také ljubeznjivo in skrbno gospó!

Kikelj. Gracije, sinjorina! Ma ga je še preskrbna.

Tinica. Kakó da?

Kikelj. Mladi amór zdigne do nebesa, stari amór pahne iz nebesa!

Tinica. Vi bi menda rad povedal, da ste srečen, kader Vas mlada, in nesrečen, kader Vas stara ljubi, kaj ne?

Kikelj. Si, si, bravo! Vi ste ga meni iz srca govorila, dunkve, ker vidim, da uganete moje pensijere, naj Vam tudi povém, da me moja sinjora s prevelikim svojim amórjem maltretira! Dunkve . . .

Tinica. Se Vi rajši ozirate po mlajših?

Kikelj. Si si, karisima! Vi pa ste ga tisti andželo, ki mi ápre nebesa!

Tinica. Hvala lepa! Žalibog, da nisem zmožna, da Vam vrnem z enako mero!

Kikelj. Vsaka Vaša parola, per Dijo! mi seže globoko nel moja duša! Gvardate ljubeznjivo nel moje oči, ki Vas piju rade vidijo, kakor vse zvezde

in dijamante del tuto il mondo! Dajte mi belo roko, ki je piju bela del marmo di Karára! Pritisnite se al mijo kvore! (Hoče jo objeti; ona se brani.)

Tinica. Počasi, gospod! Saj znate, da se ne zmaga nobena trdnjava s prvim naskokom, trdnjava se pa še menj stare.

Kikelj. O kara, ne parli mi od starosti, Ti, ki si komaj sfijorita kome belisima kamelija!

Tinica. Gospod, jaz ne zaslužim tolike hvale, tolike ljubezni!

Kikelj. Vam niso že rakontále moje oči, kako Vas ljubijo? Se nisem že Vam aviciniral, da bi se vsaj enkrat z Vami menil?

Tinica. Res je! Ali kaj bi dejala Vaša gospá, če zvé, da mene obiskavate? — Pa je li res, da me ljubite?

Kikelj (doklekne pred njo). Kakor je il Dijo v nebesa! Le Vas, karisima Tinica, onji momento vidim pred očmi!

Le za Vas báte kvesto moje srce!
Favoritemi, in jaz . . .

Tinica. Vas še denes povabim,
kaj ne?

Kikelj. Andželo mijo, pensate meljo
di mene! Per Dijo sakrato, le samó per
Vas gorím!

Tinica. Mogoče; ta hip! Vstanite
moj ljubček! (Vzdigne ga, kar nekaj ropotá
po stopnicah.) Za Boga, moj strijc gredó!
Vbijejo Vas, če Vas tukaj najdejo!

Kikelj. O santissimo, misericordija!
Skrijte me! Povero mi! Povera mija
familija!

Tinica. Urno v tole sobo! (Pelje
ga v sobo na desno in ga vanjo zapre.) Tu-
kaj mirno potrpite, dokler odprem!
(Proti Gledišču.) Prvi metuljček je dobro
naletel! (Trka.) Notri! (Kokelj nastopi.)

7. Govor.

Tinica. Kokelj.

Tinica (proti gledišču). Drugi metuljček!

Kokelj. Ljubeznjiva frajlka!

Tinica. Vas pozdravljam, gospod!

Kokelj. Prosim za fercajengo, da sem tako fraj, Vas obiskati!

Tinica. Gospod Kokelj, to me srčno veseli. Kaj zahtevate od mene?

Kokelj. Pridem od doma. Moja gospá mi je šenkala avserordentlih lepo kapo, ktero ste Vi napravila. Jaz sem tukaj, da se Vam zahvalujem in da kušnem tiste bele ročice, ki so takó bunderšén štikale! (Hoče ji poljubiti roko, ona pa se brani.)

Tinica. Ne gospod, moji roci sta že plačani in ne zaslužita niti večega plačila, niti večje hvale in čestí. S čim Vam ustrezem?

Kokelj. Ljubeznjivi engeljček!

Moje natirlih besede nimajo take kraftí, da bi Vam folkomen razjasnile moje gorko srcé! Ni je na celem firmamentu ene zvezde, da bi zanfter gloncala, kakor Vaše očí! Ni je na celem svetu, po vseh gorah in dolinah ne ene rožice, da bi zame angenémer rihala, kakor Vaš rudeči gsihteljček!

Tinica. Niste ne mara zábili svoje predrage gospe?

Kokelj. Ne draži, ne rajcaj me v tem momentu, ko gorím od čiste ljubezni do Tebe! Zdaj le Tebe vidim; le Tebe želim; le po Tebi avštrekam svoje roké! (Hoče jo objéti; ona se brani.)

Tinica. Gospod, za prvikrat, ko z mano govorite, gotovo je to preveč!

Kokelj. Še premalo! Ta avgenblik mi vaga cel leben, da bi Tebi pevajzal vročo ljubezen, ki po meni divja in šturma! Tinica! Zlata nebeška Tinica, bodi frajndlih z mano, ki že več mescev zate unavšprehlih trpim!

Povsod te iščem; povsod za Tabo tekam in nimer ne odmanjkam, dokler nisi moja!

Tinica. Gospod, vidim, da zame gorite! Pa bi Vi o tem drugod molčali?

Kokelj. Engeljček, molčal bom, bolj ko stena!

Tinica. Pa me res ljubite?

Kokelj. Šveram Ti, bolj ko sebe!

Tinica. Bolj od svoje gospé?

Kokelj. Tavženkrat, milijonkrat bolj! (Nekaj ropotá po stopnicah.)

Tinica. Za Boga, moj strijc gredó! Vbijejo Vas, če Vas tukaj najdejo!

Kokelj. Oh engeljček moj, retaj me, frštekaj me!

Tinica. Le urno v tole sobo! (Pelje ga do sobe na levem, in ga zapre vanjo.)

Čakajte mirno, dokler odidejo! (Proti gledališču.) Nemškutarček je tudi naletel! — Zdaj pa menda res ide nekdo, ki ne bo naletel, in to je — moj strijc.

V pričo njega se razvije zadnja obravnava, in to me veseli! Čakajta metulja, okrog mene ne bosta nikdar več frfoléla in najbrže tudi okrog drugih ne več! (Frluga nastopi.)

8. Govor.

Tinica. Frluga.

Tinica. Dobro, strijc; Vi ste mož beseda!

Frluga. Džusto bije sedma; eko, tukaj sem!

Tinica. Naj Vam, predno greva, še nekaj posebnega povém!

Frluga. Dej, dej! Govóri!

Tinica. V dveh urah, kar Vas ni bilo tukaj, več sem doživéla, kakor dozdam v 30. letih.

Frluga. Djamberne, kaj tacega?

Tinica. Prideta k meni, kakor znate, tisti dve gospé po dodelano robo.

Kakor po vsem svetu ženske rade govoríčijo, ker drugače ne bi živele, tako smo tudi me kramljale. Tožili sta, da njijna moža za drugimi deklinami tekata, in da ne mara tudi za mano lazita!

Frluga. Pasja noga, ne! Kapac sem, da zmeljem z rokami obá!

Tinica. Potolažite se, strijček! Obéma sem srčno odkrila, da o tem ničesa ne vem, in jima obljubila, ako kaj tacega zapazim, da njijna moža moški in krepko zavrnem, in jima pravi pot pokažem!

Frluga. Bravo Tinica!

Tinica. Komaj odideta gospé, precej mi obá ptička sedeta na limanice. Ujamem prvega, ujamem družega, in vsacega zaprem v svojo kletko!

Frluga. Bravisimo Tinica!

Tinica. Zdaj zdihavata brez konopelj in vodé pod mojo streho, in čakata poštene kazni!

Frluga. Prav kontent sem tega! Ali se jim tresejo dolge brageše!

Tinica. Ljubi strijček, predno pojdeva iz hiše, prosim, potrpite 5—6 minut. Stopim do prijateljic, pa bodem ko blisk z Vami! (Odteče.)

9. Govor.

Frluga. Ta deklina je poštena! Ona in nobena druga ne bo mati mojima otrokoma, in nimam paúre, da bi se tega branila, ker je z mano jako prijazna! Še denes ji fino razložim, kako in kaj! Jaz imam 45, ona 30 let; jaz od prve ženke dvoje otrok, lepo premoženje v Ricmanih; ona je pridna, poštena blagovnica, — in tedaj ni med nama take diferencije! Trikrat sem jo obiskal, trikrat sem jo skrbno izkušal, ali je zame, ali ne, in v tretje najdem, da je prava hči vrle svoje matere, de-

funte moje strinične! Znam, da bo ljubila moja otroka in mene, in da mi bo prijazna, draga tovarišica do smrti! Horpo di Bako! Bova živela, kakor angela, za hišo skrbela, in veselo dočakala poznih let! Božja oblast, Tinica, Ti boš srečna z mano! (Trka.) Dentro! (Tinica in gospé nastopijo.)

10. Govor.

Frluga. Tinica. Kiklja. Koklja.

Tinica (kaže). Gospa Kiklja, gospa Koklja, moj strijc boter Frluga z Brega.

Kiklja. Koklja. Da ste mi zdravi!

Frluga. Servo mulisimo!

Tinica. Strijc, pred vrati smo čule zadnje Vaše besede! Vi meni obetate vso srečo! Je li to res?

Frluga. Res, kakor živim in pred tabo stojim! Pa kaj več čakulj? Ljuba

Tinica, jaz tebe v pričo obéh teh le gospij vprašam: hočeš biti moja gospodinja in mati mojima otrokoma?

Tinica. Hočem biti, in iz pravega nagiba, ker ste vrl možak! (Dá mu roko.)

Frluga (udari v roko). Veljá!

Kiklja. Sprejmita srčna moja vošila!

Koklja. Katerim tudi jaz svoja družim!

Tinica. Frluga. Hvala lepa!

Tinica. Blagorodni gospé! Ve sta bili tako prijazni, da sta me denes obiskali, da sta meni na srcé položili tožbi o nezvestobi svojih soprogov. Jaz sem obljubila, Vama pomagati, da se možá vrneta na pravi pot. Pripetilo se je, česar nisem želela! Komaj sta odšli, pride v tole sobo gospod . . .

Kiklja in Koklja. Kteri?

Tinica. Gospod Kikelj!

Kiklja. Jaz nesrečna!

Koklja (za se). Da le moj ni bil!

Tinica. Prilizuja se mi z navadnimi sladkimi besedami. Ne zamérite, gospá Kiklja, da sem se ž njim šalila, kolikor se je dalo, in ko sva čula, da nekdo po stopnicah gré, vrh vsega sem ga še zaprla.

Kiklja. Kam?

Tinica. Ne daleč! Ptiček zdaj mirno počiva, in čaka, da ga izpustím.

Kiklja. Kje je?

Tinica. Tukaj. (Gré do vrat na desnem, in odpre.) Gospod Kikelj, stopite k nam, in objemite svojo gospó, ki Vas bolj ljubi, nego zaslužujete! (Kikelj pristopi in se topí v sramoti.

11. Govor.

Prejšnji. Kikelj.

Kiklja. Ali si enkrat naletel, sivi grešnik! Prav ti je! Zate imam domá

poseben čaj! (Prime ga za roko.) Le pojdiva!

Tinica. Dovolite gospá, — le en trenótek! — Komaj zaprem prvega ptička, kdo pride?

Koklja. Nu?

Tinica. Gospod Kokelj!

Koklja. Mrtva sem! (Pade na stol.)

Tinica (priskoči Koklji). Tudi on se mi sladkuje, tudi ž njim se šalim in tudi ž njim se prigodí, da sva čula ropotanje po stopnicah. On me prosi, da ga skrijem, in tudi njega zaprem, pa v tole sobo. (Gre do vrat na levem, in odpre.) Gospod Kokelj, pridružite se nam, ako se Vam je že ohladilo mlado, vroče srcé! (Kokelj pristopi.)

12. Govor.

Prejšnji. Kokelj.

Tinica. Tukaj Vas čaka Vaša

skrbna gospá; bodite ji zvest, in ne želite nikdar več, kar ni Vašega. Mene pa in tudi vse druge pustite v nemar, in imejte me vedno za pridno in pošteno deklino!

Frluga (gospodoma). Fi Vama bodi! Že v oštarii sem Vama na zobe rekel, kar Vama gré. Oštja, še enkrat naj Vaju na tacem dobím, pa bo ves drug Kikeljkokelj!

Koklja. Sram te bodi, rogovilež! Tudi tebi ne odide tvoj čaj. Le pojdiva. (Gospé primeti možá za roke.) Gospodična, hvala, da ste tako modro in pošteno ravnala.

Kiklja. Vso čast in hvalo Vam tudi jaz izrekam! Bodite srečna s strijcem.

Kikelj (za zobmi). Malinjazo.

Kokelj (za zobmi). Frfluht.

Tinica. *Frluga*. Bog z Vami! (Kiklja s Kikljem, Koklja s Kokljem.)

13. Govor.

Tinica. Frluga.

Frluga. Zdaj pa, Tinica, naj te v prvič poljubim kakor nevesto, ki si denes prav moški onégala! Denes tri tedne bo poroka, zdaj pa pojdiva na postrvi.

Tinica. Pojdiva! Zvedela sem, hvala Bogu, da še v 50tem letu ni odzvonilo pošteni deklini!

Založil Miroslav Vilhar.

Tisk Egerjev v Ljubljani.

1866.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS

00000236290

